

Миколі Лисенкові

Олена Пчілка

Давньому дорогому другові

Прощай, товаришу коханий!
Скінчилось дружнєє життя...
Ти одійшов у край незнаний,
У край сумний без вороття!..

Кінець відомий, неминучий...
Та душу туга повива,
І тисне серце жаль пекучий,
І рвуться з уст гіркі слова.

Вік цілий страждать, сподіватись,
Святим вогнем горіть, палать,
А потім — з думами розстатись,
В сирій землі їх поховать!

Святі думки, як зерна жита,
На світі знову оживуть,
Заквітне мрія пережита,
Пісні услід їй попливуть!

І вкриють милу Україну
Тим самим гомоном дзвінким,
Освітять рідную країну
Тим самим промінням палким.

Пісні лунатимуть по світі,
Та вже не буде їх творця!..
Вже не тебе, вогнем зігріті,
Стріватимуть людські серця...

Ні! Все здається, що десь близько
Витає дух приязний твій,
Що ти з небес на землю низько
Спускаєш погляд любий свій

І що вечірньою зорею
Ти на Україну зориш,
Що на розмову милу з нею
На крилах лагідних летиш.

Ох, то лиш привид, серцем жданий,
Шука розваги дух сумний...
Прощай, товаришу коханий,
Прощай навіки, дорогий!